

Der er naturligvis ikke noget i vejen for, at flere personer kan fremsætte den samme udtalelse. Det kan eksempelvis forekomme på den måde, at journalisten som optakt til et interview selvstændigt fremsætter en strafbar udtalelse; hvis den interviewede derefter gentager og måske uddyber den strafbare udtalelse, har både journalisten og den interviewede fremsat en udtalelse, og de vil begge kunne drages til ansvar for udtalelsens indhold.

Det fastsættes i § 18, stk. 1, at den, der fremsætter en udtalelse i en forskudt udsendelse, er ansvarlig for udtalelsens indhold efter lovgivningens almindelige regler, jf. herom bemærkningerne til § 10, stk. 1. Den pågældende er dog ansvarsfri, hvis vedkommendes identitet ikke fremgår af udsendelsen, eller vedkommende ikke har givet samtykke til, at udtalelsen udsendes; under sådanne omstændigheder sidestilles udtalelsen med en uavngiven artikel i et periodisk skrift, jf. § 10, stk. 2. Den særlige karakter af radio- og fjernsynsudsendelser nødvendiggør dog en tredje ansvarsfrihedsgrund, som der ikke er behov for ved periodiske skrifter. En person, der får lejlighed til at fremsætte en udtalelse i radio eller fjernsyn, er hyppigt ikke selv herre over, om vedkommendes identitet vil fremgå af udsendelsen; vedkommende udtaler sig måske derfor i tillid til, at identiteten ikke vil fremgå af udsendelsen, og at udtalelsen derfor som anonym ikke kan pådrage vedkommende et strafansvar. Men anonymitet har ved radio- og fjernsynsudsendelser en anden karakter end ved artikler i periodiske skrifter. Artiklen er anonym, hvis den ikke er forsynet med forfatterens navn. Men en udtalelse i radio eller fjernsyn er ikke nødvendigvis anonym, fordi det ikke oplyses, hvem der fremsætter udtalelsen. Den pågældendes identitet kan »afsløres«, fordi stemmen bliver genkendt, eller fordi personens ansigtstræk eller skikkelse fortæller omverdenen, hvem vedkommende er. Det forslås derfor, at den, der fremsætter en udtalelse i en forskudt udsendelse, heller ikke er ansvarlig for udtalelsens indhold, hvis der er givet den pågældende tilsagn om at medvirke uden at kunne identificeres, og der er truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf. Er denne betingelse opfyldt, skal det ikke kunne medføre ansvar for den, der fremsætter udtalelsen, at vedkommende alligevel bliver genkendt.

Karakteren af de foranstaltninger, der skal sikre den medvirkende mod at kunne identificeres, må afhænge af de konkrete omstændigheder. Ved radioudsendelser kan de bestå i eksempelvis forvrængning af den pågældendes stemme. Ved fjernsynsudsendelser kan de bestå i, at den pågældende kun er fotograferet bagfra eller i silhuet, eventuelt i forbindelse med forvrængning af stemmen og andre former for »slø-

ring«. Generelt kan det siges, at jo mere kendt den medvirkende er, desto mere indgribende skal foranstaltningerne være for at medføre anonymitet som ansvarsfrihedsgrund for den pågældende.

Ansvaret for den, der fremsætter en udtalelse, forudsætter som nævnt, at den pågældende har givet samtykke til, at udtalelsen udsendes. Den samme forudsætning opstilles for forfatterens ansvar for en navngiven artikel i et periodisk skrift. Samtykke skal forstås på samme måde som i andre tilfælde, hvor der ikke stilles særlige krav til samtykket, f.eks. i form af skriftlighed. Også et stiltiende samtykke kan således være tilstrækkeligt.

Hvor betingelserne svigter for at lægge ansvaret for udtalelsens indhold på den person, der fremsætter udtalelsen, følger det af *stk. 2*, at redaktøren er ansvarlig for udtalelsens indhold, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsætlig eller uagtsom.

Redaktøren er på samme måde ansvarlig for indholdet af en navngiven udtalelse i en forskudt udsendelse, hvis ansvar ikke kan gøres gældende mod den, der har fremsat udtalelsen, på grund af den pågældendes urigtige oplysninger om sin identitet, manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.2.2. og til betænkningen side 184-188.

Til § 19

Bestemmelsen omhandler ansvaret for indholdet af en tekst eller udtalelse, som har været bragt navngiven i et andet massemedie. Det kan f.eks. være oplæsning af et telegram fra et nyhedsbureau eller af en avisartikel, eller det kan være gengivelse af en tekst, der har været fremført i, eller en udtalelse, der har været fremsat i en udsendelse fra et andet radio- eller fjernsynsforetagende.

Paragraffens 1.-3. pkt. svarer til, hvad der i § 12 er fastsat for periodiske skrifter; der henvises til denne bestemmelse og bemærkningerne hertil. Bestemmelsen i 4. pkt. fastslår, at en tekst, der offentliggøres med et nyhedsbureau som eneste kilde, ikke anses for at være navngiven, se § 10, stk. 6, og bemærkningerne hertil.

Til § 20

Paragraffen handler om udtalelser fremsat i direkte udsendelser. Det kan være en udtalelse fremsat i et af radio- eller fjernsynsforetagendet arrangeret interview eller diskussionsmøde el. lign., jf. *stk. 1*, eller det kan være en udtalelse fremsat under et politisk møde,